

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

กระแสบุญกระแสธรรมประสานกัน

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๓ บาท ดอลลาร์ได้ ๕๒๐ ดอลลาร์ กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กอง ๆ ละ ๑,๖๐๐ บาท ขณะนี้ได้แล้ว ๑,๖๔๒ กอง ยังขาดอยู่อีก ๘๒,๓๕๘ กอง กรุณาทราบตามนี้ เราที่เป็นหัวหน้านี้หนักมากอยู่นะหนักเสียบ ๆ ไม่ค่อยเห็น เรื่องราวเหตุการณ์มันจะหมุนอยู่ภายใน แต่จะหมุนแบบโลกยุ่งเป็นพื้นเป็นไฟไม่มี บอกตรง ๆ เรียกว่ามันหมุนด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ภายใน ก็หมุนด้วยความเมตตาที่จะช่วยโลกนะ มันหมุนของมันเอง จะไปแ่งไหนหนักไหนเบา มันจะวิ่งของมันอยู่ภายใน ถ้าพูดแบบโลกแล้วหนักไม่ใช่เล่น วังนี้ ถ้าแบบธรรมแล้วมันหนักด้วยความเมตตา

เมื่อวานนี้ก็ไปผาแดง เอาของไปให้วัดผาแดงเฉย ๆ พระก็มีมาก ดูร่วม ๔๐ ถามแล้วลืมนแล้ว สถานที่โคจรบิณฑบาต บ้านไหนมีวัดมาก เช่นอย่างบ้านหนองอ้อวัดแฉกรอบ ๆ ก็ดูเหมือนตั้ง ๕ วัดหรือ ๖ วัด ที่นี้ทางผาแดงบิณฑบาตยังไปถึงหนองอ้ออยู่ เราจึงได้เตือนพระเรา การรับพระรับเณรให้คำนึงคำนวนเหตุผลต้นปลายหนักเบา พระไม่พิจารณาไม่มีใครพิจารณานะ เรื่องความละเอียดสุขุมไม่มีใครเกินพระเกินธรรม พระนี่ออกมาจากธรรมแล้วก็มาเป็นพระ วินิจฉัยใคร่ครวญทุกอย่าง ละเอียดลออ เราจึงได้เตือนเสมอ หัวหน้ารับพระให้พิจารณา ควรรับมากรับน้อย ต้องคำนึงถึงประชาชนเขา

เรื่องศรัทธาฉันนั้นยอมรับ แต่เรื่องความบอบซ้ำที่พระไม่รู้จักประมาณ เป็นความเสียหายของพระ ขาดตรงนี้นะ เราคิดดูอย่างพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ ไม่ใช่ธรรมดานะ บัญญัติห้าม สกฐินที่มีความแน่นหนามั่นคงในศรัทธาทั้งหลาย คือสกฐินพระโสดา แต่ก่อนมีพระพุทธเจ้าทรงประกาศยืนยันออกมาเรื่อยเปื่อยเช่นต์ถูกต้อง บอกว่าสกฐินที่เป็นพระโสดานั้น ห้ามไม่ให้พระเข้าไปบิณฑบาต นั้นฟังซิ ให้เป็นตามอัธยาศัยของท่านเหล่านั้นเอง ถ้าไปแล้วอำนาจแห่งศรัทธาจะกวาดต้อนออกมาทำบุญให้ท่านไม่หยุดไม่ถอย ไม่ยั้ง

ที่นี้ส่วนความเป็นของโลกก็เป็นโลก ความเป็นอยู่ทางโลกก็มี ความจำเป็นมีทั้งทางด้านวัตถุและนามธรรม วัตถุคือความเป็นอยู่ นามธรรมคือศีลธรรม คุณงามความดีเข้าสู่ใจ ท่านจึงให้คำนวนให้เสมอทั้งสอง สกฐินที่มีความแน่นหนามั่นคง ท่านบอกว่าพระโสดาเลย ท่านเข้าจุดนั้นเลย ห้ามไม่ให้พระบิณฑบาตในสกฐินที่เป็นพระโสดา แต่

พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน เมื่อพระพุทธเจ้าไม่ทรงยืนยันเราก็สังเกตเอาเองซี สังเกตความเหมาะสม ความหนักเบาต่าง ๆ พระไม่สังเกต พระไม่พิจารณา ไม่มีใครพิจารณา เพราะเรื่องพระออกมาจากธรรม ธรรมเป็นความเลิศเลอ แยกมาจากนั้นจะเป็นความรอบคอบ พอดิบพอดีทุกอย่าง ท่านจึงมอบให้พระ เป็นเพศที่สุขุม พระนี้เราหมายถึง พระผู้ตั้งใจปฏิบัติมุ่งอรรคมุ่งธรรม มุ่งมรรคผลนิพพานจริง ๆ พระเหล่านี้ท่านจะมีเหตุมีผล ท่านไม่โลดโผนโจนทะยาน ท่านจะมีเหตุผลติดแนบ เรียกว่าเป็นกรอบไว้เสมอ ไม่ให้เลยขอบเขต ที่ท่านห้ามไม่ให้บิณฑบาตสกุลพระโสดา

ทีนี้เมื่อเราไม่ทราบวาสกุลใดเป็นพระโสดาไม่โสดา เราดูกันก็ดูออก ที่ควรจะปฏิบัติต่อกันให้เป็นความเหมาะสมมากน้อยเพียงไร มันก็รู้อเอง คือไม่ให้บอบช้ำ บัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติก็เพราะเหตุนี้เอง บ้านหนึ่งเขาก็มีหลายวัด แต่ละวัด ๆ ก็ต้องบิณฑบาตในหมู่บ้านนั้น เราต้องคำนึงถึงแก่นักเบาของชาวบ้านที่เขาจะรับภาระพระ เราก็ผ่อนหนักผ่อนเบาเองให้พอเหมาะพอดี เรียกว่าพระที่เป็นผู้นำของโลกได้เป็นอย่างดี นำตัวเองนำโลกได้ ตัวเองต้องมีความรอบคอบ จากนี้ก็รอบคอบต่อส่วนรวม ถ้าตัวเองไม่รอบคอบ ส่วนรวมก็เลอะเทอะไปหมด เพราะออกจากความไม่รอบคอบของตัวเอง กลายเป็นความเลอะเทอะไปได้

บ้านนั้นอย่างน้อยดูเหมือน ๖ วัดนะ บ้านหนองอ้อ ทางกรรมฐานเราดูเหมือนจะมี ๒ วัดหรือ ๓ วัด น่าจะไม่ต่ำกว่า ๓ วัด เช่น ผาแดงนี่ก็ไป ถึงไม่ไปมากเมื่อไปอยู่ก็เรียกว่าไป พระท่านก็แบ่งพอเหมาะพอดี ผาแดงก็ไปบิณฑบาตตามหมู่บ้านแถวนั้น หนองอ้อก็ไป เราถามหมดนี่นะ หนองอ้อนั้นวัดบ้านมีอยู่ ๔ วัดก็ไม่ทราบนะ มีรอบอยู่นั้น แล้ววัดป่าก็มี เพราะฉะนั้นเราจึงควรจะพิจารณาในแก่นักเบา อย่าให้คำวาเกินไปเข้ามาแทรก ให้พิจารณาพอดิบพอดี ผาแดงก็ ๓๗ องค์ นอกนั้นก็พอดิบพอดี คือวัดไม่มาก เช่นแต่ละบ้านมี ๑ วัด หรืออย่างมากที่สุดก็เป็น ๒ วัด วัดบ้าน วัดป่า อะไรทำนองนั้น คือทั่วไปส่วนมากเป็นอย่างนั้น แต่ที่หนองอ้อรู้สึกวัดจะมากอยู่ เพราะเป็นบ้านใหญ่ พอประมาณ เราจึงไม่ว่าพระอะไรมากนัก เพราะเป็นบ้านใหญ่ ทางนั้นมาบิณฑบาตแห่งนั้น ทางโน้นเข้ามาแห่งนั้น ทางโน้นมาแห่งนี้ ทางโน้นมามุมนี้ ก็พอถูพ้อไถกันไป แต่อย่างไรก็ได้กำชับเสมออย่าให้บอบช้ำ เรบอกอย่างนี้

ท่านบุญมีก็มาบิณฑบาตที่นั่น ท่านบุญมีอยู่ตะวันตก ทางนั้นดูมีกรรมฐาน ๒ วัดไม่ใช่หรือ ท่านบุญมีเรานี้วัดหนึ่ง แล้วทราบว่ายังมีอีกวัดหนึ่ง เข้าบิณฑบาต แล้วผาแดงก็ไป ก็เป็น ๓ วัด ศรัทธาเขาเรื่องการใส่บาตรไม่ต้องถาม มีเท่าไรเขาใส่ทั้งนั้น มีพระไปมากไปน้อยเขาก็ใส่ตามนั้นเลย ความรู้จักประมาณก็เป็นเรื่องของพระเราที่จะพิจารณา เราพูดอย่างนี้เราเคยพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังแล้วมั่ง ที่จังหวัด

นราธิวาส ทางกระทรวงมหาดไทยเขานิมนต์เราไป เขาเอาแต่พระองค์ชื่อเสียงโด่งดัง ๆ ทั้งนั้น จังหวัดละองค์ เช่น ทางอุดรนี่ก็องค์หนึ่ง หลวงตาบัว ทางอยุธยา ทางไทรบุรี แห่งละองค์ ๆ เขาเขียนป้ายไว้ เราจึงรู้ว่ามิใช่พระองค์จากจังหวัดไทรบุรี คือเขาทำเป็นห้อง ๆ ห้องยาวในพิธีฉลองเขากง เขากงมีพระพุทธรูปใหญ่

พระมีห้องเขาเขียนป้ายติดไว้ ๆ พระองค์ไหนชื่อว่ายังไง มาจากจังหวัดไหน ๆ เขาจะเขียนป้ายไว้หน้าห้อง เราก็ก็นั่งในงานนี้ เขานิมนต์ให้ไป ไปแล้วก็ไปพักอยู่วัด ประชาภิรมย์ มีพระมาพักอยู่ด้วยกัน ๔ องค์ นอกนั้นก็ไปวัดต่าง ๆ ที่เขานิมนต์มาพัก วัดประชาภิรมย์ดู่มี ๔ องค์ด้วยกัน พอร่วม ๗ โมงเช้าเขาจะนำมารับมาตามห้องที่นิมนต์พระมา ของเราเขาก็นำมารับมาไว้ มีเจ้าหน้าที่คอยรักษาอยู่สำหรับละ ๑ คน พอเขามาถวายแล้วพระท่านก็ฉันของท่าน ส่วนมากท่านอยู่วัดบ้าน อยู่วัดป่าดู่มีเราองค์เดียว เขามาเราก็กบอกให้วางไว้นั้นแหละ เราก็ก็นั่งบิณฑบาตของเราเข้าไปตัวเมือง

นี่ละที่ไปเจอกับหัวหน้า ต.ม.ชื่อ พ.ท.วีระ เวลานั้นแกล้งเข้ามากรุงเทพฯ เลยไม่ได้พบกันอีก มันจะมีอะไรนั้นแหละ แกล้งพูดให้ฟังเวลาคุ้นกันแล้ว เวลายังไม่คุ้นก็เป็นอย่างหนึ่ง เวลาพบกันก็ติดตามเราตลอด ฝ่าทั้งวันเลย บอกให้ไปทำงานก็ไม่ไป ผมมีลูกน้องแล้ว อยู่ที่บ้านเป็นประจำทุกวัน เราไม่ทราบจะว่าไง ก็เราไม่เคยมีใครไปทำอย่างนั้นกับเรา เราก็ก็นั่งเอา พอเข้ามาเขาเอาสำหรับมาวางไว้เรียบร้อยแล้วมีเจ้าหน้าที่รักษาแห่งละคนสองคน เราก็ก็นั่งบิณฑบาต

พูดเรื่องความรู้จักประมาณ เราไม่ได้อดนะ ทำให้เขาตะลึงขึ้นทันที พอบิณฑบาตมันก็เริ่มมาแล้วตั้งแต่นั้นนะ นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังตามความจริง สีผ้าเราก็สีนั้นแหละ แล้วในคืนวันนั้นเป็นดลบันดาลอะไรก็ไม่ทราบ แกล้งพูดเอง เราจะไปรู้เรื่องราวอะไรกับเรื่องของเขา ตามธรรมดาเขาจะมอบให้ลูกสาวใส่บาตรแทน เป็นประจำที่บ้านเขา อยู่ข้างถนน มอบให้ลูกหรือเมียใส่แทน เขาจะไม่ใส่ นาน ๆ จะใส่ทีหนึ่ง วันนั้นพอตกค่ำเข้ามา “เอ้อ ลูกวันพรุ่งนี้พ่อจะใส่บาตรด้วยนะ” บอกลูกสาว ถึงเวลาให้บอกพ่อนะ พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลัง วันนี้ไม่ทราบเป็นยังไง ผิดแปลกเหลือเกินจิตพ่อวันนี้ นี่แกล้งให้ฟัง มีแต่อยากใส่บาตรโดยถ่ายเดียววันนี้ เป็นอย่างไรไม่รู้นะ วันพรุ่งนี้เช้าถึงเวลาให้ไปบอกพ่อ พ่อจะลงไปใส่บาตรด้วย เขามีชันใหญ่อยู่

เราก็ก็นั่งคนเดียว พอเดินมา ๆ จะผิดสายหูสายตาแฉะใจก็ไม่รู้นะ พอเดินมาแกล้งกระซิบลูก “พระองค์นี้ไม่ใช่พระแฉะนี่นะ” “ดูซิลูก เวลาท่านเดินมาดูซิลูก” ไกลเข้ามา ยังกะกระซิบลูก “ดูซิลูก พระองค์นี้แปลกนะลูก” นี่เวลาแกล้งเปิด แกล้งเฝ้าเราทั้งวันไม่ไปไหน อย่างมากก็ด้อม ๆ ไปเดี๋ยวก็มา แกล้งเป็นหัวหน้า ต.ม. รถมารประจำไว้เลยพาเราไปเที่ยว พอใกล้เข้ามา ๆ กระซิบลูกเรื่อย ๆ พอมาถึงแล้วนิมนต์ครับ เขาอยู่ข้างริมถนน

เราก็ไปรับบาตร พอตัดทัพพีหนึ่ง เขารีบด่วนเขาจะตัดอีก เราก็ดูอาการเขาก็รอรับ พอถึงสองทัพพีแล้วเขารีบอีกแต่เราถอยออก นิมนต์ ๆ ครับ เท่านั้นพอแล้วเพื่อพระองค์อื่น ๆ ท่านมา ท่านมาเป็นประจำไม่ใช่หรือ เป็นประจำครับ เรารู้แล้ว ดูชั้นข้าวของเขาก็รู้แล้ว นิมนต์ ๆ อีก

แกฟาดทัพพีสองทัพพียังไม่แล้ว ยกทั้งชั้นฟาดเหล่านั้นหมดเลย โอ๊ย ทำไมทำอย่างนี้ พระท่านจะฉันทึไหนเราว่า เราถอยไปแกย้าตาม สุดท้ายหมด ชั้นข้าวนี้ทั้งหมด หุ่มีใส่เลย อาหารอยู่ในชามก็หุ่มีหมด เต็มบาตร จะไปยังไงที่นี้วะ มันมีบ้านอยู่บ้านหนึ่ง เราจะกลับ เพราะทางกลับตรงหน้าสามแยก เราจะไปนั้นเพราะเต็มบาตรแล้ว พอไปนั้นที่นี้ทั้งลูกทั้งเมียนะที่นี้ เราก็ไม่ได้สนใจว่าเขาจะใส่บาตรเราอีก พอไปถึงนั้นก็มีบ้านนี้ใส่บาตรเราก็จำเป็นมันก็เต็มแล้วฝาบาตร ก็เลยแยกฝาบาตรให้เขาใส่ เราจะกลับแล้วนะ พอหันหน้ามานี้ มาแล้วทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งลูกขึ้นรถมา รถจี๊ปเต็มรถมาเลย เราไปนี้มีบ้านอยู่อีกหลังหนึ่งข้าง ๆ

พอไปนั้นก็ปั๊บไปถึงบ้านนั้น เขาสั่งพวกโรงอาหารทันทีเลย เราไปนั้นนิมนต์รอก่อน เอาอีกแหละที่นี้ นิมนต์อะไร อยากใส่บาตรอีก ว่างั้น โอ๊ย คราวนี้ฟาดมานี้ เอ้าบาตรมันเต็มแล้ว เต็มก็ไม่ใช่ไรของอื่นมีใส่ได้ ไม่ถอยเลย ยกมาฟาดใส่เรา ทั้งกะละมังเต็มหมดแล้วเขาตามส่งเลย ลูกเมียเขาลงรถ ก็บ้านเขาอยู่ใกล้ ๆ เขาลงรถเขาก็ไปบ้านเขาเอง แล้วก็ตามส่งเรา เต็มรถวันนั้น ได้แค่นั้นละบิณฑบาต จากนั้นแกก็ติดพันตลอด ไม่ยอมหนี บอกให้ไปไหนแกก็ไม่ไป

ที่นี้แกจึงมาถาม ที่แกลงใจเอามากสนใจแกก็คือว่า แกมาเป็น ต.ม.ที่หนองคาย แกก็มาหาเราที่นี้ ระยะนั้นทางเข้าไม่ได้ ถ้าหน้าแล้งก็รถติดทรายมาไม่ได้ ถ้าหน้าฝนก็ตื้นน้ำติดตมติดโคลน มาไม่ได้นะ มีแต่เดินด้วยเท้ามา ผมมาหนองคาย ๒ ครั้งผมมาหาท่านไม่พบ พอถามถึงเราเรื่องว่าเราอยู่อุดร ชื่ออาจารย์มหาบัว นั้นละมันขึ้นใหญ่ตรงนั้นละนะ ผมมีวาสนา ขึ้นเลยทีเดียว แล้วออกจากนั้นผมก็ย้ายไปอุบลฯ ไปทางจันทบุรี หรือไปที่ไหน จนกระทั่งถึงจังหวัดหนองคาย โอ๊ย กูตายทั้งเปล่า ๆ ไม่ได้พบท่านอาจารย์องค์นี้แหละ มาที่ไหนก็ย้ายไปเรื่อยไกลไปเรื่อย หมดหวัง ที่นี้อยู่ ๆ ผมก็มีหวังมันมาดลบันดาลให้ผมอยากใส่บาตรตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ใส่เบ็ญจกัณฑ์อันไปหมดเลย

นั่นละที่แกไม่ปล่อยมือเลย ฝ่าทั้งวันเลยเรื่องราว นี่คือการรู้จักประมาณ เราหมายเอาตรงนี้นะ พอถึงทัพพีที่สองผ่านไปแล้วก็ถอยออก แกกนิมนต์เรื่อย ไม่ยอมถอย บุกใหญ่เลย สุดท้ายเทหมด จากนั้นไปเหมาร้านข้าวแกงอีกหมดเลย รถคันนั้นใส่แต่อาหารเราบ้านเดียวนี้หมดเลย มันพิลึก ผมขอให้ใส่สนใจผมเถอะ ว่างั้น จากนั้นแล้วพาไปที่นั่นที่นี้ เราก็มองอยากไปจะทำไฉน ก็จะไปอะไร เราเอาหน้าใจแก เราก็ไปอย่าง

นั่นแหละคือเอาหัวใจคน แยกยากพาไปที่นั่นพาไปที่นี้ แล้วก็เฝ้าทั้งวัน บอกให้ไปไหนก็ไม่ยอมไป ไปครู่เดียวกลับมา ผมเป็นหัวหน้า สั่งลูกน้องหมดแล้ว

ตอนสำคัญก็คือตอนไปในงานเขากง พวกกระทรวงมหาดไทยถวายของมากมายองค์หนึ่ง ๆ โอ๊ย เป็นลารถ ของน้อยเมื่อไร พระท่านจะเอาไปได้ยังไงต่อยังไงเขาก็ไม่คิดแหละ เขาได้ถวายของเขาก็แล้ว พระท่านก็เอามา เราไม่สนใจกับพระ พอไปงานเขากงมาแล้วเขาก็ถวายของมาเต็มรถอีกแหละ เราก็ให้ไปถามดูว่านี่มีกี่คณะ เราบอกให้ไปถาม คณะใหญ่คณะเล็กอะไรให้ถามดู เราจะเอาของนี้ถวายทั้งหมดเลย ของมันมากพอได้ความแล้วก็ให้ ต.ม.นี้เป็นหัวหน้าจัดของตามคณะใหญ่คณะเล็ก เราเป็นคนสั่งไปถวาย แล้วท่านจะไม่เอาหรือ อาตมาเอาแล้ว เอาอะไรไม่เห็นเอาอะไร โอ๊ย เอาบุญ เราว่าอย่างนี้ โห้ย แล้วกัน แยกไปถวายหมด

นั่นละเวลาเราจะกลับมาเราเห็นผู้ชายร้องไห้ นะ แกร้งไห้จริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา ถึงเวลารถเขาก็มารับเราจะไปขึ้นเครื่องบินที่ปตตานีละมั้ง ขึ้นรถมาจากนราธิวาสมาปตตานีขึ้นเครื่องบินกลับ ตอนนั้นละที่เราได้เห็นผู้ชายร้องไห้ร้องไห้ รู้สึกแกล้งเสียใจมากจริง ๆ นะ น้ำตานี้พังเลย โอ๊ย ผมเกิดมาชาตินี้ได้พบท่านคราวนี้แล้วยังไม่สนใจผมเลย ร้องไห้หน้าสงสาร จากนั้นมาไม่ได้พบอีกนะจนกระทั่งปานนี้ ฟังว่าย้ายเข้ามา คงเกษียณแล้วละปานนี้นานแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ นานไหมละ ๓๒ ปีแล้วไม่ได้พบอีก

นี่เราพูดถึงความรู้จักประมาณ ไม่ใช่พูดเรื่องอะไรนะ การพูดเหล่านี้เราไม่ได้มุ่งที่จะโอ้อวด เราเอาความจริงของเขามาพูด เขาพยายามมาหาเรา ๒ หนไม่สำเร็จ มากก็โดนแล้งดินทรายเข้าไม่ได้ โดนฝนเป็นตมเป็นโคลน รถจืดแท้ ๆ มาไม่ได้ ดูลักษณะก็เป็นคนมีวาสนาอยู่นะ ดูลักษณะท่าทาง ต่างคนต่างดูกัน เขาก็ดูเรากับลูกเขา กระซิบเรื่อย ดูซิลูก ๆ เรื่อย พระองค์นี้ไม่เหมือนพระองค์ไหนนะ ดูซิลูก ๆ เรื่อย จนกระทั่งใกล้เข้ามา มีแต่ดูซิลูกดูพระองค์นี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าเราเป็นใคร แยกบอกลูกแก่ ลูกสาวใส่บาตรกับพ่อ กระซิบบอกเรื่อย นี่เวลาแยกเปิดแยกเปิดออกหมดเลย แยกกระซิบลูกแก่ตั้งแต่เห็นเดินมานู่น โอ๊ย ทำไมสง่างามเอามากลูก เราก็ได้ลูกยอวันนั้น พอกับลูกเขายอเรา เราไม่รู้

นี่พระมีจำนวนมาก เราจึงได้เตือนพระเรา การรับพระ หัวหน้าวัดเป็นสำคัญ หัวหน้ามีอำนาจที่รับพระเณรมากน้อยอะไรให้พิจารณา รับสุมสี่สุมห้าไม่ได้ นี่ได้เตือนเสมอเตือนพระ เช่นอย่างวัดผาแดงใต้เตือนเรื่อย เตือนธรรมลี ธรรมลีอยู่กับเรามาตั้งแต่บวชวันแรก ธรรมลีบวชที่วัดสุทธาวาส วันถวายเพลิงหลวงปู่มนั้นเป็นวันบวชธรรมลี พอบวชแล้วติดตามเราเลยเหมือนปลิงนะ.ดึงออกเกาะติดเลย องค์นี้ไม่ใช่เล่น

เกาะติด ไล่เท่าไรก็ไม่ยอมกลับ บาบสู้บุญไม่ได้ เราไปอยู่บ้านชะโนดคง เราไปองค์เดียว
 นิสัยเราเป็นอย่างนั้น ไม่ต้องการใครไปด้วย เราไปสบายตลอดมา ที่นี้ธรรมลีบุกด้อม
 ตามจนได้ ไล่ยังงี้ก็ไม่ยอมกลับ ไปพักอยู่ที่นั่น ฐานทำเลเขาที่พักมันเป็นดง เขาเรียก
 บ้านชะโนดคง มันดงจริง ๆ เราก้ให้เขาพาไปหาดูสถานที่ ก็พอดีเป็นดงอันหนึ่งเหมาะ
 สมมาก ดงนั้นเป็นป่าช้าละซี แต่เราไม่รู้ว่ธรรมลีซึกกลัวผี นี่ละที่ว่บาบสู้บุญไม่ได้ละ

เราให้ธรรมลีอยู่ข้างนอกทางทุ่งนาี่เสีย ทางเขตสุดของป่าช้าให้ธรรมลีอยู่นอก
 นี้ เป็นทุ่งเล็ก ๆ ให้อยู่นอก ๆ นี่เสียไม่ให้เข้าไปยุ่งเรา เราเข้าไปอยู่ในกลางป่าช้าเลย
 ทางนี้ก็หายใจโล่ง ว่ังนั้นะ โอ้ย ถ้าท่านไล่เข้าไปป่าช้าตายแล้วเรา นี่มันดลบันดาลยังงิ
 ท่านให้อยู่ที่ริมป่าช้าแล้วท่านไปอยู่ในป่าช้า แล้วก็สั่งด้วยไม่ให้เข้าไปยุ่งเลย ทั้งวันเวลา
 ไหนก็ตามเพราะเราต้องการไปคนเดียว ใครไปยุ่งเราไม่ได้ ธรรมลีก็อยู่นอกเราก้อยู่ข้าง
 ใน เรียกว่าบาบสู้บุญไม่ได้ ธรรมลีเลยอยู่ได้สบาย เราเข้าไปอยู่ในป่าช้า ที่ป่าช้ารก ๆ ที่
 มีแต่หลุมผีเต็ม คนไม่เข้าไป เราไปอยู่ที่นั่นเราสบาย บวชมาอยู่กับเรามาตั้งแต่ไหนแต่
 ไรนะธรรมลี อยู่นี้ก็เข้า ๆ ออก ๆ จึงได้เดือนเสมอ ความเพียรเก่งนะ เด็ดเดี่ยวมาก
 ความเพียรเก่งมากอยู่นะธรรมลี เพราะฉะนั้นเธอถึงได้ครองธรรม เป็นเศรษฐีธรรมละซี
 เป็นเศรษฐีธรรมเจียบ ๆ ไม่มีใครรู้

เมื่อวานก็ไปเยี่ยมเท่านั้น จากนั้นเราก้กลับมา ไปก็สอนพระโดยเฉพาะเมื่อวาน
 มีแต่พระล้วน ๆ พวกข้างในห้ามไม่ให้ออกมา คือข้างในคร้วถ้าทราบว่เราไปเมื่อไรมัน
 จะรุมออกมาพวกนี้ พอไปถึงรู้เรื่องของมันแล้วไปนี้ เอาของไปส่งคร้วก็ส่งพร้อมเลย
 ห้ามไม่ให้ไปหาท่านเป็นอันขาด เขาก็ไม่กล้ามา จากนั้นไม่กล้ามา คือสั่งเด็ดขาดเลยไม่
 ให้มาหาเรา ก็เราเบื่อคนจนจะตาย เบื่อเราไปไหน เราก้ติดตัวเราไปก็ยงเหลือคนเดียว
 นอกนั้นพอปิดได้ปิดไม่ให้ใครมายุง เพราะฉะนั้นเขาถึงไม่ไปเกี่ยวข้องกับเรา เราก้สอน
 กับพระล้วน ๆ เลยเมื่อวาน ตั้งแต่นั้นมาเขาไม่มา เพราะเราสั่งเด็ดขาดห้ามไม่ให้ไป
 เป็นอันขาด เขาก้อยู่ของเขาพวกในคร้ว เขารู้ก็คือว่เอาของลงคร้วละซี เขารู้ว่เรามา
 มันก็รุมมาละซี ทีแรกก็รุมมา จากนั้นก็เด็ดกันเลยไม่มา เราถึงได้สอนพระเต็มเม็ดเต็ม
 หน่วย แล้วก็กลับมาเมื่อวาน ถ้าไปสอนพระล้วน ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงเหตุถึงผล ถึง
 อรรถถึงธรรมทุกด้านทุกทาง

การสอนพระกับสอนโยมไม่ได้เหมือนกัน สอนพระต้องเด็ดเพราะความมุ่งมัน
 ของพระเด็ด ธรรมะต้องออกรับกันผิง ๆ ๆ เลย สอนสะเปะสะปะเป็นอีกอย่างหนึ่ง
 อย่างที่เราสอนโลกสอนแบบสะเปะสะปะทั้งนั้นแหละ ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ตีนุ่นไป
 ตีนี่ไปอย่างนั้นแหละ สอนพระนี่ใส่จ้ง ๆ เลย ผาง ๆ จับปู้บ ๆ นะพระ ต่างกันอย่าง
 นั้นนะ เมื่อวานนี่ก็ได้สอนพระ พอจบแล้วก็ลงมาแล้วมาเลย นาน ๆ เราจะไปที่นั่นไปก็

สอนพระ ส่วนมากวัดกรรมฐานไม่ค่อยมีคนนัก อย่างวัดภูวี่นี่ก็ยังไม่ได้ไปนานหลายเดือนแล้ว คือเขาไปส่งของตั้งแต่วันที่ ๒๙ เดือนที่แล้ว พอจวนสิ้นเดือนเขาก็ไปส่ง ตามธรรมดาเราจะไปในย่านกลาง ถ้าเราไปก็มีอาหารเสริม เช่น รดยนต์ใส่เต็มรถไปเลย ส่วนมากเราไปจะไปทีละ ๒ คันรถตู้ เอาให้เต็มรถแล้วไป อันนี้เป็นอาหารเสริม ส่วนอาหารที่เราไว้เพียงพอแล้วนั้นเป็นประจำเดือน

เราพอใจเราจึงได้บอกว่า เอ้า มาทำอะไรให้มา นั่นฟังซิ พระที่ตั้งใจปฏิบัติดี สถานที่นี้เหมาะสมแล้ว เอ้า พระมาทำอะไรมา เราจะรับเลี้ยงเราบอกเลย เราเอาอย่างนั้นจริง ๆ ด้วย แต่พระโกโรโกโสที่ไม่เป็นท่า ให้โล่งภูเขาให้หมด บอกตรง ๆ อย่างนี้นะอย่าให้อยู่หนักภูเขาถูกนี้ ท่านอุทัยจึงได้รับพระมาก ปีนี้ก็เหมือน ๔๐ กว่าละมั้ง เท่าไรเราไม่ว่า เราเอามือเขียนตีบลงไม่เป็น นี่เปิดแล้ว เอ้ามาทำอะไรให้มา พระถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมดาแล้ว เอ้า มาเราจะรับเลี้ยง เราบอกแล้ว ท่านก็รับพระขึ้นไปถึงแค่ ๔๐ กว่าเท่านั้น ส่วน ๕๐ หรือ ๕๐ กว่ามีเป็นบางเวลา พระอาคันตุกะสัจจขึ้นไปเล็กน้อยแล้วกลับ แต่ส่วนที่อยู่เป็นเวลานานก็ในย่านนี้แหละ

ท่านคงจะตั้งจุดศูนย์กลางไว้ที่ ๓๐ องค์กร จึงมีบางที่ขาด ๓๐ อยู่บ้าง องค์กรสององค์กร ส่วนมากจะ ๓๐ กว่าไปถึง ๔๐ เราพอใจ เราจะได้อุดหนุนพระบำรุงพระ แล้วหน้าที่การงานอะไรไม่ให้มีวัดนั้น ท่านอุทัยท่านก็ดี เพราะเราสั่ง ท่านรู้นิสัยเราด้วย เราสั่งอะไรขาดสะบั้น ๆ ไปเลย เรื่องอะไรใครจะมายุ่งเหยิงวุ่นวายนี้ห้ามไม่ให้มายุ่ง เราบอกตรง ๆ เลย ให้มีแต่พระล้วน ๆ ตั้งใจปฏิบัติธรรม เราอยากเห็นพระที่ทรงบรรพชาธรรมจากการปฏิบัติที่สมควรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงตั้งหน้าตั้งตาบำรุงส่งเสริมทุกอย่าง บอกอย่างนั้นเลย แล้ววัดนั้นก็ปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อยมา เราก็พอใจ

วัดอื่น ๆ ท่านก็พอเป็นพอไป เพราะท่านมีหมู่บ้านโคจรบิณฑบาต สำหรับวัดนี้ไม่มี ระยะนี้รู้สึกจะมีขึ้นทางบ้านสำราญ มีหลายหลังคาเรือน อย่างมากจะรับได้เพียง ๕ องค์กร ถ้าเขยิบขึ้นทุกวันนี้ แต่ก่อนได้ทีละ ๒ องค์กรหรือ ๓ องค์กร ท่านอุทัยท่านอยู่ที่นั่นเวลานี้บ้านเขารู้สึกขยายที่เราไปนะ เรามองเห็นหมู่บ้านเขาขยาย หากว่าจะได้เพิ่มขึ้นอีกรวมแล้วประมาณสัก ๕-๖ องค์กร ไม่มากกว่านั้น แต่ที่เหมาะสมมากนี่นะ พระไปเท่าไรก็ไม่อัดไม่อั้น เพราะฉะนั้นเราจึงเสริมเลย บอกตรง ๆ เลยว่า ใครจะมาจ้งหันไม่มาจ้งหันส่งเสียอาหารไม่ส่งเสียก็ตาม ท่านอย่าเป็นกังวลผมจะเป็นผู้ส่งเสียเอง บอกอย่างนี้เลย จึงให้ท่านภานาล้วน ๆ ถึงเวลาค่ำร่วมมิด ท่านก็ลงมารวมที่กุฏิ ๒ ชั้น แล้วก็เอาเทปเรามาตั้งไว้เปิดฟัง พอฟังเทปอย่างน้อยหนึ่งม้วน แล้วใครอยากจะเลิกไปก็ไปคือนั่งภาวนา ใครไม่อยากจะเลิกก็นั่งภาวนาต่อไป อย่างนั้นเป็นประจำทุกวัน ๆ

เทพเราส่วนมากมีแต่เทพที่เทศน์สอนพระล้วน ๆ ซึ่งเป็นธรรมะที่เด็ดมากทั้งนั้น พระท่านได้ฟังเป็นประจำ เราพอใจที่เราได้บำรุงพระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างนั้น โกรโงโสนี่มันเต็มบ้านเต็มเมืองนะ โอ๊ย.จนพระจะดูพระไม่ได้ จะว่าไง ดูสัตว์ดูอะไรเหล่านี้ดูได้ทั้งนั้นแหละ เช่น ดูไอ้หยอง ถึงเอาไม้หวดมันก็ดูมันได้สบาย ไม้หวดไอ้หยองไม่ได้หวดด้วยความโมโห หวดด้วยความรักเฉย ๆ ใส่เปรี้ยวเข้าไปเขากลับก็วิ่งดูหมาก็ดูอย่างนี้ เล่นกับหมากับสัตว์ ดูคนทั้งหลายก็เป็นอีกประเภท ๆ แล้วดูพระต่างกันมากนะ พระเป็นผู้ออกแนวรบแล้ว บวชแล้ว แล้วมาดูกันเป็นยังไง ความเปลี่ยนแปลงในการดูจะเปลี่ยนแปลงเป็นลำดับ ดูสัตว์เป็นประเภทหนึ่ง ดูคนทั่ว ๆ ไปเป็นประเภทหนึ่ง เป็นระยะ ๆ แล้วดูพระเป็นยังไง เป็นชั้น ๆ ขึ้นไปอย่างนี้ ที่นี้ดูพระมันดูไม่ได้ละซิ มันเลอะเทอะ เราพูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างนี้จะผิดไปไหน ตาเรามีเราดูเรียนมาด้วยกันรู้หมด

เพราะฉะนั้นเราจึงต้องพยายามส่งเสริมพระที่ตั้งใจปฏิบัติ ท่านเหล่านี้แหละผู้ที่ จะทรงอรรถทรงธรรมในกาลต่อไป จะให้ความร่มเย็นแก่บรรดาประชาชนทั้งหลายได้ พุดให้ตรง ๆ คือท่านเหล่านี้แหละ องค์ท่านเองก็อบอุ่น บรรดาพระเถรทั้งหลายล้วนแต่ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติศีลธรรม แล้วไปที่ไหนท่านก็เย็นไปหมด ประชาชนญาติโยมทำบุญใส่บาตรเป็นบุญกุศลของเขาอย่างซุ่มใจ ๆ มันต่างกันนะ บุญกับทาน ธรรมกับทาน กับบุญกับกุศลวิ่งเข้าประสานกัน เขาทำบุญก็น้อมเข้ามาหาพระผู้ทรงศีลทรงธรรมแล้วยังได้ปัจจัยไทยทานมาใส่บาตรแล้ว ประสานกันปิ้ง ๆ ระหว่างบุญกุศลจากท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบกับผู้มาบริจาคทาน กระแสของบุญของกุศลวิ่งถึงกันประสานกัน ใครเห็นเมื่อไร พระพุทธเจ้าเท่านั้นและพระสาวกองค์ที่เชี่ยวชาญเห็นได้ทั้งนั้นแหละ

อันนี้ไม่มีใครเห็นได้เลย มีแต่มองเห็นพระมาแล้วใส่บาตรไปแล้ว ๆ มันไม่แล้วนะ อันข้างในนั้น นี่ละธรรมอันเลิศเลอที่พระพุทธเจ้ามาสอนโลก โลกไม่เห็นนะ ท่านจึงบอกว่าการทำบุญให้ทานได้ผลต่างกันเป็นชั้น ๆ ท่านก็บอกไว้ ให้ทานด้วยพระกัลยาณปุถุชนมีผลอย่างนั้น ๆ ให้ทานแก่พระที่เป็นอริยบุคคล เป็นพระโสดา ได้ผลอย่างนั้น สกิทาได้ผลอย่างนั้น อนาคตาได้ผลอย่างนั้น เป็นพระอรหันต์ได้ผลสุดยอดของความเป็นอรหันต์ แล้วยังได้ทานพระพุทธเจ้ายิ่งเลิศเลอ นั้นท่านบอกไว้ในตำรานั้น ก็ท่านดึงออกมาจากกระแสของการทำบุญให้ทานกับกระแสของธรรมที่ท่านครองไว้ ประสานกันกับประชาชนญาติโยมที่เขามาทำบุญให้ทาน เป็นของเล่นเมื่อไร อันนี้เราไม่เคยพุดนะ ฟังมาพุดวันนี้ นี่ถ้ามาสัมผัสก็ออกมาทันที อำนาจแห่งธรรมที่ท่านครองไว้ประสานกันกับศรัทธาญาติโยม บุญกุศลที่เขาจะทำ จะไม่มีผลมากได้อย่างไร ก็ประสานกันให้เห็นอยู่ที่นี่ มันต่างกันอย่างนั้นนะ

เราถึงได้อนุเคราะห์พระสงฆ์ให้ได้ตั้งใจปฏิบัติ พระท่านเหล่านี้แหละจะเป็นที่
สงบร้อมเย็นที่ซุกหัวนอนของประชาชนได้นะ หดเย็นเข้ามาแล้วเป็นเกาะ เกาะเล็กเกาะ
น้อยเข้ามาจะไม่มีพระเหลืออยู่แล้วนะ จะมีแต่ผ้าเหลืองคลุมหัวโล้น อยู่ที่ไหนมันไม่อด
ไม่อยาก ผ้าเหลืองครองอรุณครองธรรมมีน้อยมากนะ นี่ละเป็นต้นเหตุอันหนึ่งที่จะมี
งานวันครบรอบ ๖๐ ปี ธนาการชาติ เราเป็นผู้จัดการเอง เพราะทางธนาการชาติมอบ
ให้กับเราให้นิมนต์พระองค์ เราจะเป็นผู้จัดการเองวัดต่าง ๆ ในป่าในเขาที่ท่านทรง
อรุณทรงธรรม ให้ท่านได้ไปแล้วประชาชนได้เห็นได้กราบไหว้บูชาท่าน เป็นขวัญตา
ขวัญใจในวันเช่นนั้น

เรากะเอาไว้ประมาณ ๓๐ องค์เห็นจะพอดี สถานที่อยู่ในการบำเพ็ญบุญในวัน
นั้นก็คงจะพอเหมาะกัน เพราะจะให้พระไปฉันจังหันที่นั่น ฉันเสร็จเรียบร้อยมีพิธีอะไร
ก็ทำกัน กะว่า พระ ๓๐ องค์ เห็นจะพอดี คิดว่าอย่างนั้น เราจึงเป็นคนสั่งเอง เราจะสั่ง
พระให้ไปเที่ยววัดไหน ๆ จะได้วัดละกี่องค์ก็ตาม ให้ครบจำนวน ๓๐ องค์ ให้ท่านได้
เข้ากรุงเทพฯ ให้พี่น้องชาวกรุงเราได้เห็นได้กราบไหว้บูชาได้ทำบุญให้ท่านกับท่าน ใน
เวลาเช่นนั้น ธรรมดาท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านไม่ค่อยไปนะ ไม่มีอะไรเพลิน
ยิ่งกว่าท่านชมธรรมของท่าน

เรื่องภายนอกมันซับซ้อน เรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนตัวเรื่องงานท่านจะไปยุ่งอะไร ผู้มุ่งธรรมมุ่ง
ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้สนใจกับสิ่งภายนอกยิ่งกว่าธรรมที่หนุนหัวใจอยู่ตลอด
เวลา อยู่ที่ไหนเย็นหมด สบายหมด ธรรมหนุนไม่มีบกพร่องนะ แต่ส่วนภายนอกหนุน
บกพร่องและวิตกวิจารณ์ เดี่ยวก็พังไปละ เจ้าของอยากได้มากกว่านี้ เดี่ยวสิ่งที่ได้มา
แล้วพังไปก็มีเยอะ นั่น ไว้ใจไม่ได้นะสมบัติภายนอก ได้มาแล้วมีแต่คอยจะเสียไป ส่วน
ได้ศีลได้ธรรมเรามีแต่เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ ท่านก็ชมของท่านอยู่นั้น ท่านจะไปยุ่ง
อะไรกับใคร คิดดูซิอย่าง พระจิตตคุดต์นั้น ท่านอยู่ถ้ำนั้น ๖๐ ปี ฟังซิ เทวบุตรเทวดา
อินทร์ พรหมทั้งหลายที่มากราบไหว้บูชารักท่านมากทีเดียว รักพระจิตตคุดต์ ท่านแผ่
เมตตาครอบหมดเลย

บรรดาเทพทั้งหลายรักก็คือความเมตตาของท่านนั้นแหละ พระเจ้าแผ่นดินมา
นิมนต์ไม่ทราบกี่ครั้ง รับสั่งให้คนมานิมนต์ท่านลงไปพระราชวัง ท่านไม่ไป จนกระทั่ง
ถึงวาระสุดท้ายแล้ว ใครจะฉลาดยิ่งกว่าพระเจ้าแผ่นดิน ก็เอาหมัดเด็ดใส่ ผลสุดท้าย
จริง ๆ เห็นจะไม่ได้จริง ๆ แล้ว ทีนี้ก็ประกาศรอบพระนคร ให้เอาผ้าปิดถนนปิดนมแม่
ลูกอ่อน ลูกกำลังกินนม ให้เอาผ้าปิดนมให้หมด ไม่ให้ลูกกินนม แล้วขึ้นไปนิมนต์พระ
จิตตคุดต์มาพระราชวัง พอไปก็เอาเรื่องนี้เสนอท่านละซิ นั่นละตกภูเขาลงมาเลย

โธ่.ตาย อย่างนี้ตาย เด็กตายแล้ว ๆ คึกคักลงเลย นั่นเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนท่านไม่ไป ท่านไม่ได้สนใจนี้

นั่นละพอเวลาไปแล้วท่านก็ทำกิจการตามพอสมควรแล้วท่านขึ้นมาเสีย พวกเทพทั้งหลายรอเต็ม เขารอต้อนรับท่าน ในตำราเป็นอย่างนั้น พวกเทพทั้งหลายรักมาก รักท่าน นี่ละท่านไม่ได้สนใจกับสิ่งภายนอก ท่านรื่นเริงบันเทิงกับธรรม แล้วเมตตาต่อ บรรดาเทวดาบุตรเทวดาทั้งหลาย นี่ละท่านผู้ตั้งใจต่ออรรถต่อธรรม ท่านจะไม่ยุ่งกับสิ่ง ภายนอกเลย ท่านจะหมั่นอยู่ภายในเพราะเป็นเรื่องเอบอ้อมอยู่ภายในใจตลอดเวลาของผู้ปฏิบัติธรรม อยู่ไหนสบายไปหมด นั่นละธรรมครองใจ

ภายนอกเอาแน่ไม่ได้ แต่เราก็จำเป็นต้องอาศัยภายนอกจะว่ายังไง ให้มีธรรม เป็นเครื่องรักษาเป็นเครื่องอาศัย ถ้าปล่อยให้เป็นแต่เรื่องโลกล้วน ๆ นี่มันจะพาพังเรา จะเสียใจมาก ต้องมีธรรมประคับประคอง การอยู่การกินการใช้สอยให้รู้จักประมาณ นี่ ธรรมท่านแทรกไว้แล้ว มีมากมีน้อยอย่าตื่นอย่าลืมนื้อลืมตัว ให้เอาความรู้จักประมาณ ในการอยู่การกินการใช้สอยเข้าบิบบเอาไว้ สิ่งทั้งหลายจะมีไปพอเป็นพอไปไม่มีความ ทุกข์ ท่านบอกอย่างนั้นนะ ถ้าความรู้จักประมาณลงในจุดไหน ๆ จุดนั้นจะพอดี ๆ นั่น ท่านสอนไว้

ต้องมีธรรมเข้าแทรก ไม่มีไม่ได้นะ เพียงแต่โลกล้วน ๆ มันโลกของกิเลส มีเท่าไรดินตลอดนะ พาคณให้จมน้ำได้เรื่องของกิเลส คำว่าเมืองพอไม่มี แต่เรื่องธรรมบิบบได้ พอดี ๆ เป็นระยะ ๆ ผาสุกเย็นใจ อยู่ก็สบายตายก็เป็นสุข คนรู้จักประมาณ เอ้า แบ่ง กินแบ่งทานนี่คือความถูกต้อง แบ่งกินด้วย แบ่งทานด้วย อย่างมีแต่กินเฉย ๆ เราจะเอา ให้ท่านเสียทั้งหมด พระพุทธเจ้าก็สกัดไว้แล้ว สกฺกุลโตเป็นพระโสดาห้ามไม่ให้เข้าไป บิณฑบาต เน้นท่านรู้จักเข้าใจใหม่ มันจะหนักมากไปท่านสกัดพระเอาไว้ไม่ให้เข้าไปยุ่ง เน้นก็อย่างนั้น ใครจะเกินพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นเราจึงขอให้เป็นอย่างนั้นนะ จะเสมอ ต้นเสมอปลาย

เฉพาะจิตนี้หนักมากนะ ออกจากร่างนี้บิบบไปแล้วนะ จะไม่อยู่เลย ร่างนี้คือจิต ครอบงำนี้เป็นสัตว์เป็นบุคคลเต็มตัวคือจิตครอบงำนี้ ครอบงำนี้มันมีทั้งบุญทั้งบาป ถ้า เจ้าของชอบทำบาปหากรรมก็มีแต่ไฟแต่ไฟ ครอบเพื่อความเป็นไฟเผาไหม้ต่อไป ถ้า เจ้าของมีความเฉลียวฉลาดสร้างบุญสร้างกุศล นี่เป็นคุณธรรมหล่อเลี้ยงจิตใจไว้ พอถึง วาระเคลื่อนย้ายออกไป ก็เคลื่อนขึ้นสู่สูงเรื่อย ๆ ไป นี่ละบุญกุศลหนุนไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้น จึงให้มีธรรมแทรกเข้าทุกด้านทุกทางจะไม่เสียคน ถ้าไม่มีธรรมเสียทั้งนั้น แผละ เสียได้ทั้งนั้นว่างั้นเลย เพราะกิเลสนี้แหลมคมมาก เหนือทุกอย่างเว้นแต่ธรรม อย่างเดียว มีธรรมเท่านั้นปราบกิเลสได้ ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี ไม่ให้มันขาด

โผนต่อโลกจนเกินไป ให้อยู่ในความพอดี เอาธรรมเข้าบีบบังคับไว้เป็นเบรคห้ามล้อ เป็นพวงมาลัยเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปหาที่ปลอดภัยไร้กังวล ให้เป็นผลเป็นประโยชน์จากการหมุ่นเกี่ยวกับเรื่องการเรื่องงาน อะไรได้อะไรเสียหมุ่นไปตามเป็นพวงมาลัย เหยียบคันเร่งก็คือว่าเร่งในหน้าที่การงาน เหยียบเบรคห้ามความชั่วไม่ให้ทำ นั้น

รถคันหนึ่งเขามีเครื่องป้องกันตัวรอบตัว เราคนหนึ่งก็ต้องมีเครื่องป้องกันตัวรอบตัวเหมือนกัน พวกมาลัยก็เอาธรรมเข้าไปพาทมุ่น อะไรไม่ดีห้ามล้อตัวเอง อะไรดีให้เร่ง ท่านก็บอกไว้หมด ให้ปฏิบัติตัวให้ดีทุกคน ๆ เวลานี้เราก็ได้อุตสาหะพยายามด้วยความเมตตาสงสารบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา ไม่สงสารเพียงด้านวัตถุเท่านั้น ด้านจิตใจสงสารมากทีเดียวนะ เพราะฉะนั้นไปเทศน์ที่ไหนจึงต้องเอาอรรถเอาธรรมออกสอน ให้มีน้ำใจต่ออรรถต่อธรรมแล้วจะเป็นความชุ่มเย็น

แล้วรู้จักประมาณในการอยู่การกินการใช้การสอย การคบค้าสมาคมทุกอย่างทั้งใกล้ทั้งไกล เมื่อมีธรรมแล้วจะรู้จักประมาณ ไม่ค่อยเสียคนง่าย ๆ ถ้าคนไม่มีธรรมในใจมีแต่ท่าจะเสียถ่ายเดียว อยู่ก็อยู่เพื่อเสีย ออกก็ออกไปเพื่อเสีย ถ้าเป็นเรื่องกิเลสจะไม่ให้มีใครมีรายได้ละกิเลส มันจะต้องเอาให้จม ๆ ตลอด แต่เราก็เพลินด้วยวิชาหลอกหลวงของมัน ให้พอใจ ๆ มันจึงลุ่มจมไปได้ คนเราไม่พอใจไม่ไป นี่มันพอใจนะกิเลสหลอก ต้องระวัง มีธรรมบังคับไว้เสมอ ในขั้นเริ่มแรกกิเลสจะมีรสชาติมากกว่า ธรรมขั้นเริ่มแรกไม่มีมาก รสชาติก็ไม่พอที่จะต้านทานกับกิเลสได้

ทีนี้เมื่ออุตสาหะบำเพ็ญเข้าไปรสของธรรมมีมากเข้า ๆ พอควรแก่การต้านทานความชั่วของตัวเองได้แล้ว ก็ค่อยต้านทานไป ต่อไปต้านทานเรื่อยเลย ขึ้นว่าความชั่วนี้ปิดปั๊บ ๆ นั้นเห็นไหม เวลาธรรมมีอำนาจปิดเอง ๆ เวลากิเลสมีอำนาจมันก็ปิดธรรมเหมือนกันเข้าใจไหม โอ๊ย หลงทิศหลงแดน ให้จำเอานะทุกคน อย่าอ่อนแอนะ เราพยายามที่สุดแล้วพี่น้องทั้งหลาย ภาษาธรรมที่เรามาแสดงนี้เราไม่หวั่นไหว เราไม่สงสัยว่าเราได้พูดหนักไปเบาไป หรือว่าสกปรกโสภณ พุดอะไรเหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสโจมตีธรรมทั้งนั้น ธรรมเป็นความซื่อสัตย์สุจริตไม่มีอะไรเกินธรรม ตรงไปตรงมาคือธรรม กิเลสร้อยสันพันคม มันป้องกันตัวของมัน เรื่องความนิ่มนวลอ่อนหวานไม่มีอะไรเกินกิเลส ประจักษ์ใจคือกิริยามารยาทของโลก มีความประจบประแจงอะไร พุดนิ่มนวลอ่อนหวานมีแต่กิเลสหลอกกัน

มนุษย์ต่างคนต่างมีกิเลสก็มาหลอกกัน อยู่ด้วยความนิ่มนวลอ่อนหวาน ภายในเป็นยังไงไม่ได้ดู ธรรมดูหมด เพราะฉะนั้นธรรมจึงชะล้าลงไปเลย ตรงไหนสกปรกชะล้าไป ๆ นี่ละภาษาของธรรม ที่เราได้นำออกแสดงนี้เอาภาษาของธรรมล้วน ๆ ออกแสดงให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ว่าดูเท่าไรดูเพื่อดีแน่ะ ไม่ใช่ดูเพื่อเสียนะ เด็ดก็เด็ด

เพื่อตีเสีย เรื่องธรรม ถ้ากิเลสแล้วดู ๆ เพื่อเป็นพินเป็นไฟ เด็ดก็เด็ดเพื่อเป็นผุยเป็นผง ไปเท่านั้น ไม่มีอะไรดี ถ้าธรรมนี้เด็ดก็เด็ดเพื่อตี ดูเพื่อตี อะไรเพื่อตีทั้งนั้น ไม่มีเพื่อเสียคือเรื่องธรรม ให้พากันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ จะให้พร

คนมากทุกวัน พวกเด็กก็เหมือนกันมาฟังเสียงอรรถเสียงธรรมวันนี้จำได้ไหม อย่าลืมเนื้อลืมหิ้ว ให้มีอรรถมีธรรมไปโรงรำโรงเรียน อย่าเตร็ดเตร่เร่ร่อน เรื่องยาเสพติดสำคัญมากกับเด็กติดเร็วที่สุด ยาเสพติดเป็นของสำคัญมากให้พากันระมัดระวัง มาวัดมาวาให้ได้คติจากอรรถจากธรรม ไปพินิจพิจารณาปฏิบัติตัวให้ดีนะ อย่ามาเฉย ๆ จะว่าครูสั่งมา มาสักแต่มาตามคำสั่งของครูไม่เกิดประโยชน์นะ ครูสั่งมาเราพอใจด้วย มาปฏิบัติตัวเพื่อศีลเพื่อธรรมแก้ตนด้วยนั้นดีนะ เอาละให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com